

Љајић: Главни разлог за апатију је то што људи тешко живе

Србија ће у уторак обележити десету годишњицу петооктобарских догађаја, када је стотине хиљада грађана изашло на улице да сачува победу извојевану на изборима 24. септембра. Како данас изгледа Србија, да ли је ико веровао да ће СПС поново ући у власт, да ће се радикали већином определити за Европу, да овде људи имају најниже плате у региону и да је живот тежак као и раније?

Централне београдске улице никада, до тог 5. октобра 2000-те, нису примиле више света. Изашли су и стари и млади, богати и сиромашни, шути и рогати, паметни и они који то нису. И свако са својим мотивом – једни су хтели више слободе, други више новца, трећи су хтели само мало нормалности и да правила буду свима јасна и једнака за све. А сви су опет изашли због једне ствари – изборне крађе...

Главни и одговорни уредник недељника "Време" Драгољуб Жарковић, тим поводом каже:

"5. октобар, онај од пре 10 година био је изазван свим и свачим. И лошом ситуацијом, бомбардовањем, али у суштини он је био покрет против изборне крађе. Која је била спектакуларна. Одједном се тамо на Косову појављује милион неких који су гласали за Слободана Милошевића."

Актуелни министар за рад и социјалну политику, Расим Љајић, истиче:

"За мене нема никакве дилеме да 5. октобар представља позитиван историјски и политички догађај од огромне важности за Србију и процес њене демократизације."

Какви год да су били циљеви – након атентата на премијера Зорана Ђинђића 2003. године готово сва обећања од тог 5. октобра пала су у воду, или је њихова реализација одложена на неодређено време. Али, ако ништа друго тога дана извојевана је једна вредна ствар – изборна воља не сме бити покрадена.

Драгољуб Жарковић:

"Ми од 2000-те нисмо имали ни једну озбиљну изборну сумњу нити оспоравање изборних резултата. То није мала тековина. Глас народа је постао уважаван и аутентичан."

Ненад Константиновић је пре десет година био један од лидера Отпора, покрета који је обезбедио и масу и убрзање за обарање режима Слободана Милошевића. Ненад је данас на власти и у прилици је да утиче и ствара оно за шта се некад борио:

"Ја могу да кажем да сам се борио за то да живимо у једном слободном друштву – и да живимо у једном слободном друштву. Могу да кажем да сам се борио за то да имамо демократију у земљи и имамо демократију. Да имамо могућност да свако каже оно што хоће и да не сноси никакве последице."

Расим Љајић указује:

"За многе странке Европа више није баук, за многе странке та антиевропска политика није нешто што доминира програмима тих партија и то је за земљу добро – да се бар око тога смањи поларизација коју смо имали последњих година."

Један од првака бившег ДОС-а Расим Љајић данас води један од најтежих ресора у влади и води бригу о свима које статистика води као губитнике транзиције. Као министар за рад и социјалну политику мисли да су реформе започете, али да се није далеко догурало. И свестан је апатије и општеприхваћене перцепције да су сви политичари исти:

"Мислим да је главни разлог за апатију то што људи тешко живе. Животни стандард је на врло ниском нивоу, плате су међу најмањим у региону, скоро 800.000 људи се воде као незапослени – и у томе треба тражити главне разлоге за незадовољство."

Већина људи која се некада у револуционарном заносу тискала београдским улицама, данас можда живи слободније, али не и боље и богатије. Плате у Србији су најниже у региону. Посао је многим и даље несигуран, а као давних деведесетих, и данас нема млека и уља. Ако се на све то додају у међувремену олако узети кредити, инфлација, економска криза и још много негативних фактора – разлога за депресију има на претек и данас. Решења, међутим, још нема.

Драгољуб Жарковић:

"Овде нико ништа не производи, овде нико ништа не ради. И Србија и даље нема стратегију одрживог привредног развоја. Збиља не знамо да ли је то аграр, да ли је то електропривреда, да ли то инфраструктура, наука. То још нисмо дефинисали."

После 10 година, логично, своде се рачуни шта смо добили петооктобарским променама. Јасне рачунице нема. Сви смо добили нешто мало, али ни приближно довољно за обећани досадан живот и спокојан сан.

(VOA)